

paa hele Fattigloven, saa at denne kunde komme til at ende med denne i højeste Grad humane Bestemmelse. Desuden har Mindretallet foreslaaet en reel Endring i § 71, som jeg skal komme tilbage til, naar jeg omtaler denne Paragraf. Dernæst har Mindretallet under Nr. 32 stillet et Underændringsforslag til Flertallets Endringsforslag Nr. 30 til § 51, som angaar de enlig stillede Personer, som den ærede Ordfører omtalte. Vi erkende ganske vist, at Flertallets Endringsforslag indeholder en Forbedring af Lovforlaget, saaledes som det er vedtaget; men det forekommer os dog, at man kunde gaa et lille Skridt videre, og det er dette, Mindretallet tillader sig at foreslaa det høje Ting. Jeg maa for øvrigt gøre opmærksom paa, at jeg forstaar ikke ret det andet Stykke af Flertallets Endringsforslag. Der staar nemlig: „For enlig stillede Personer, der ikke have fast Erhverv, ikke samlede med nære Slægtninge, som Forældre, Børn, Søstende eller med ligesaa nær bevogrede.“ Jeg forstaar ikke, hvad der menes med ligesaa nær bevogrede som Forældre, Børn og Søstende (En Stemme: Der er ingen Mening deri). Ja, jeg antager, at Flertallet maa have haft en Mening dermed, men naar et Medlem af Flertallet siger, at der ingen Mening er deri, er det jo meget muligt, men det er da det ærede Medlem og ikke mig, der har sagt det. Vi mene, at selv om dette bliver optaget, kan der være Tilfælde, hvor der begaas Uret mod enlig stillede Personer, naar Kommunen har Lov til straks at sende dem hjem, og jeg tillader mig at mene, at dette er omtrent i Analogi med, hvad den ærede Ordfører sagde om skibbrudne. Jeg er Flertallet taknemlig for den Endring, det har tilføjet om skibbrudne, og som Mindretallet selvfølgelig tiltræder ligesom de fleste andre af Flertallets Endringer, men man kan godt tænke sig andre Tilfælde, hvor et Menneske, der kommer rejsende til en Kommune, kan komme i øjeblikkelig Forlegenhed. Han har maaste Slægt og Venner andet Steds, der meget let kunne hjælpe ham, naar de blot saa Tid til at sende ham de fornødne Resourcer. Maaste har han sikker Udsigt til at saa Arbejde i den Kommune, hvor han er kommen hen, men han er kommen i en øjeblikkelig Forlegenhed, og han som staar ganske ukendt i Kommunen, og som ikke maa tigge, nødes da til at henvende sig til Kommunalbestyrelsen om en øjeblikkelig Hjælp, som han maaste om ganske kort Tid vil kunne tilbagebetale. Det forekommer os, at der er nogen Grund til at give saadanne Mennesker nogen Tid til at arrangere deres Sager, og

Mindretallet foreslaar derfor, at de skulle have en Respit af en Maaned, før man har Lov til at sende dem hjem til Forsørgelse. Det Underændringsforslag, Mindretallet har stillet under Nr. 37 til Flertallets Endringsforslag Nr. 36 til § 62, angaar sindssyge, Idioter, døvstumme og blinde. Der mener Mindretallet, at der kan være ligesaa god Grund til, at den Understøttelse, som den Slags ulykkelige Mennesker, der forsørges i Hjemmet, saa, ikke regnes for Fattighjælp, som naar de forsørges paa en Statsanstalt. Det er jo muligt, at de ikke kunne finde Plads i Statsanstalten, skønt de i og for sig kunne være ligesaa kvalificerede til at komme der som de andre. Det er efter min Opfattelse en Slags Begunstigelse for disse Mennesker at komme paa Statsanstalten, men saa indser Mindretallet ikke, at der er nogen Grund til denne dobbelte Begunstigelse, først at komme paa Statsanstalten og dernæst at dette ikke regnes for Fattighjælp. Mindretallet har dernæst under Nr. 44 stillet et Endringsforslag til § 68, hvilket er tiltraadt af Flertallet. Mindretallet kan naturligvis ikke andet end være taknemlig derfor; men jeg maa ærlig tilføje, at da den ærede Ordfører bemærkede, at han tiltraadte dette Endringsforslag under Nr. 44, havde jeg Haab om, at det var en Forglemmelse, at det ærede Flertal ikke ogsaa tiltraadte Endringsforslaget under Nr. 45 til samme Paragraf. Endringsforslaget under Nr. 45 gaar, som ærede Medlemmer ville se, ud paa, at den Understøttelse, der i Fredstid ydes Familier som Følge af Forsørgerens Genindfaldelse til Militærtjeneste, betragtes ikke som Fattighjælp. I og for sig kan Mindretallet ikke skønne, at der er nogen som helst Forstel paa, om et Menneske indfaldes for at gaa i Krig eller kun for at øve sig i krigerisk Dont ved saaledes gentagne Gange at blive indkaldt til Militærtjeneste, og jeg kan ikke tro andet, end at ved nøjere Eftertanke maa det ærede Flertal komme til at stemme ogsaa for denne Endring. Mindretallet er gaaet ud fra, at naar en Familieforsørger bliver genindkaldt til Militærtjeneste, er det en mindre hyggelig Tanke for ham, at medens han ligger inde og skal tjene sit Fædreland, saa hans Hustru og Børn Fattighjælp, og naar han saa selv kommer hjem, er han forvandlet fra en Fædrelandsforvarer til et Fattiglem. Mindretallet kan ikke skønne, at dette i nogen høj Grad vil bidrage til at opflamme de paaagældendes Mod og styrke deres Fædrelandskærlighed, og Mindretallet kan ikke tro andet, end at særlig den Del af dette Ting, som udgør det gamle Højeparti, og hvis